

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความรู้และประสบการณ์เป็นเครื่องมือสำคัญในการดำรงอยู่ของบุคคล และสังคมมนุษย์ เพื่อการขจัดปัญหาทั้งมวลที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ มนุษย์จึงทุ่มเททรัพยากรเพื่อการเก็บรักษาถ่ายทอดและแสวงหาความรู้ที่กว้างขวางลึกซึ้งยิ่งขึ้น โดยการสร้างระบบและกรรมวิธีเพื่อดำเนินการอันได้แก่ “การศึกษา” แม้ว่าการศึกษามีใช้ปัจจัยสำคัญเพียงอย่างเดียว ที่จะเสริมสร้างหรือแก้ไข ปัญหาของสังคม และบุคคลได้ดูยาสารพัดประโยชน์ก็ตาม แต่การศึกษาก็มีบทบาทสำคัญยิ่ง ในการเสริมสร้างความสามารถของคนไทยตามแนวทางที่พึงประสงค์ และแนวทางที่พึงประสงค์ จะต้องเป็นการศึกษาที่เสริมสร้างความรู้ ความคิด ทักษะและทัศนคติให้คนไทยรู้จักตนเองรู้จักชีวิต เข้าใจสังคม และสิ่งแวดล้อมที่ตนอยู่ร่วมแล้วนำความรู้ความเข้าใจมาใช้แก้ปัญหาและเสริมสร้างชีวิตและสังคมให้ดีขึ้นโดยกลมกลืนกับธรรมชาติ (หน่วยศึกษา นิเทศก์ สำนักงานศึกษาธิการเขต เขตการศึกษา 10, 2535, หน้า 59) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาระดับประถมศึกษาเป็นการศึกษาระดับขั้นพื้นฐานที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตให้พร้อมที่จะทำประโยชน์ให้กับสังคม ตามบทบาทและหน้าที่ของตนในฐานะพลเมืองดี ตามระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขโดยให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะดังกล่าว หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) จึงวางกรอบแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาผู้เรียนไว้ 3 ด้าน คือ

1. การพัฒนาตน ได้แก่ มีความรู้พื้นฐาน มีสุขภาพกายใจสมบูรณ์แก้ปัญหาเป็น เสี่ยงสละและมุ่งพัฒนา
2. การพัฒนาอาชีพ ได้แก่ การทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ รักการทำงานและทำงานเป็น
3. การพัฒนาสังคม ได้แก่ การปฏิบัติหน้าที่ของตนเองต่อบ้านชุมชน ประเทศ และโลก

หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ 2533) ได้กำหนดโครงสร้างหลักสูตรเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้มี 5 กลุ่มประสบการณ์ คือ กลุ่มทักษะที่เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ ประกอบด้วยภาษาไทย และคณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ว่าด้วยกระบวนการแก้ไขปัญหาของชีวิตและสังคมโดยเน้นทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์เพื่อการดำรงอยู่และการดำเนินชีวิตที่ดีกลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัยว่าด้วยกิจกรรมเกี่ยวกับการสร้างเสริมลักษณะนิสัยค่านิยมเจตคติ และพฤติกรรมเพื่อนำไปสู่การมีบุคลิกภาพที่ดี กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพว่าด้วยประสบการณ์ทั่วไปในการทำงานและความรู้พื้นฐานในการประกอบอาชีพ กลุ่มประสบการณ์พิเศษ ว่าด้วยกิจกรรมตามความสนใจของผู้เรียน (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2535ก, หน้า 1-2) สำหรับกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตนั้นเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มประสบการณ์ เป็นกลุ่มที่ว่าด้วยความรู้ด้านต่าง ๆ ในการดำรงชีวิตของสังคมมนุษย์ ทางด้านสุขภาพอนามัย ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม การเมือง การปกครอง พระพุทธศาสนาหลักธรรมคำสอน วัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีไทย ความสัมพันธ์ของประเทศในระดับภูมิภาคและโลกวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีซึ่งความรู้ต่าง ๆ เหล่านี้จะเป็นสิ่งที่ช่วยแก้ปัญหาของชีวิตและสังคมเพื่อให้คนมีความเป็นอยู่และการดำรงชีวิตที่ดี (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2535ข, หน้า 6)

จุดหมายที่สำคัญของกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตในหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ 2533) มีความมุ่งหวังที่จะสร้างเสริมให้เด็กได้รับประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ อันจำเป็นต่อการพัฒนาชีวิตไปในทางที่ดี สิ่งที่จะช่วยให้นักเรียนมีคุณสมบัติและคุณภาพตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรประถมศึกษานั้นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดคือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การสอน จากผลการประเมินคุณภาพนักเรียนของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งได้ประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ทั่วประเทศ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2529-2532 พบว่ากลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 54.48, 50.79, 55.46, และ 61.20 ตามลำดับ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2532, หน้า 29) ซึ่งจัดได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยังอยู่ในเกณฑ์ต่ำ และจากรายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มโรงเรียนชานเมือง สำนักงานการศึกษาอำเภอเมืองหนองคาย สำนักงานการศึกษาจังหวัดหนองคายปีการศึกษา 2540 ซึ่งมีทั้งหมด 10 โรงเรียนพบว่ากลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตได้คะแนนเฉลี่ยเต็มสิบเท่ากับ 4.4, 4.20, 5.10, 5.82, 3.87, 5.29, 4.13, 4.13, 4.82 และ 4.22

ตามลำดับ (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองคาย, 2540) ผลสัมฤทธิ์ดังกล่าวยังไม่เป็นผลที่น่าพอใจ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากปัจจัยหลายอย่างโดยเฉพาะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนซึ่งสามารถสรุปปัญหาสำคัญ ๆ ได้ดังนี้

1. ปัญหาด้านผู้สอน ครูผู้สอนยังใช้วิธีสอนแบบยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ส่วนใหญ่ใช้วิธีบรรยายหรืออธิบาย และทำให้ผู้เรียนไม่มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน ไม่มีโอกาสที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง และไม่ได้ใช้เวลาเรียนให้เป็นประโยชน์ จนเป็นผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ ครูผู้สอนไม่ค่อยใช้เทคโนโลยีทางการศึกษา หรือ นวัตกรรมทางการศึกษาเข้าไปช่วยในการเรียนการสอนด้วย แต่ก็ยังจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน (ทัศนา สีขันตกสมิต, 2536, หน้า 63) นอกจากนี้บางโรงเรียนยังขาดแคลนครูผู้สอน หรือครูผู้สอนไม่มาโรงเรียน รวมทั้งครูผู้สอนมีภาระหน้าที่นอกเหนือจากงานสอนอีกหลายอย่าง โดยเฉพาะตัวครูผู้สอนเองก็ยังไม่เข้าใจธรรมชาติของผู้เรียนว่าแต่ละคนจะมีประสบการณ์และพื้นฐานความรู้แตกต่างกันอย่างไร ดังนั้นครูผู้สอนจึงต้องเข้าใจความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคน จึงจะสามารถจัดรูปแบบการเรียนการสอนที่เหมาะสมให้กับนักเรียนได้ (ณรงค์ รมณียกุล, 2537, หน้า 80)

2. ปัญหาด้านผู้เรียน ผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในด้านความสนใจ ความถนัด และความสามารถ บางคนเรียนเก่ง เรียนรู้ได้เร็ว บางคนเรียนอ่อนและช้า และบางคนมีความพร้อมทั้งยังมีความสนใจไม่เรียน นอกจากนี้ผู้เรียนบางคนไม่มีความพร้อมและไม่สนใจเรียน บางครั้งการเรียนเฉพาะในห้องเรียนอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอสำหรับผู้เรียน ทำให้การเรียนรู้ของผู้เรียนไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร (ทัศนา สีขันตกสมิต, 2536, หน้า 65)

3. ปัญหาด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ในการจัดการเรียนการสอนของครูโดยทั่วไปจะส่งผลโดยตรงต่อคุณภาพทางการศึกษา ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีผลการเรียนต่ำ ปัญหาที่พบกันมากก็คือ การจัดการเรียนการสอนภายในชั้นเรียนนั้นครูมักจะให้นักเรียนทำเป็นกลุ่มใหญ่ มีการอธิบายแนะนำ สั่งงาน และให้ทำกิจกรรมพร้อมกัน ซึ่งทำให้นักเรียนที่เรียนช้า ไม่สามารถเรียนรู้ได้ทันเพื่อนที่เรียนเร็ว (ถวิล วรรณะปะเก และคณะ, 2537, หน้า 60) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการเรียนการสอนของครูผู้สอนจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งเห็นได้อย่างชัดเจนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต หากมีการจัดการในชั้นเรียนและการสร้างสรรค์สิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยแล้ว ก็จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตสูงขึ้น

จากสภาพปัญหาการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวข้างต้น นับได้ว่าเทคโนโลยีการเรียนการสอนมีบทบาทสำคัญที่สนองต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในปัจจุบันได้เป็นอย่างดี ดังที่ Brown, Lewis และ Harchroad (อ้างใน ชม ภูมิภาค, หน้า 14) ได้กล่าวไว้ว่าเทคโนโลยีการเรียนการสอน (Instructional Technology) เป็นการออกแบบดำเนินการและประเมินผลอย่างมีระบบของ ขบวนการเรียนการสอนทั้งหมดโดยยึดพื้นฐานของวัตถุประสงค์เฉพาะและพื้นฐานของการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนของมนุษย์ การใช้แหล่งวิทยาการมนุษย์ร่วมกัน ทั้งนี้เพื่อให้เกิดผลเป็นการสอนที่มีประสิทธิผล โดยการนำเทคโนโลยีการเรียนการสอนมาช่วยในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในโรงเรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ความสามารถไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และเนื่องจากการได้มาซึ่งความรู้ใหม่นั้นขึ้นอยู่กับอิทธิพลของความรู้ความสามารถ ประสบการณ์ที่มีอยู่ก่อนของผู้เรียน ทฤษฎีนี้จึงสอดคล้องกับแนวคิดของทฤษฎีสร้างสรรคนิยม (constructivism theory) ซึ่งเห็นว่าความรู้ (knowledge) คือการสร้างโครงสร้างใหม่ทางปัญญา (cognitive restructuring) จากประสบการณ์และโครงสร้างเดิมที่มีอยู่โดยมีการตรวจสอบว่าสามารถนำไปใช้แก้ปัญหาหรืออธิบายสถานการณ์เฉพาะอื่น ๆ ที่อยู่ในกรอบของโครงสร้างนั้นได้ และโครงสร้างทางปัญญาที่สร้างขึ้นใหม่จะเป็นเครื่องมือสำหรับการสร้างโครงสร้างใหม่ ๆ ต่อไปอีก (Confrey, 1991 ; Balachcheff, 1991 ; Underhill, 1991 ; Royer, 1979 อ้างใน ไพจิตร สดวกการ, 2539, หน้า 2) แต่อย่างไรก็ตามสิ่งสำคัญที่มีผลต่อผู้ที่เกิดการ เรียนรู้ในระดับโครงสร้างจะสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ได้นั้นก็ขึ้นอยู่กับ การจัดกิจกรรมการเรียน การสอน เพราะการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพย่อมทำให้การจัดการ ศึกษาบรรลุจุดประสงค์ที่ได้กำหนดไว้ ครูผู้สอนจึงควรได้ศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับกจิ กรรมการเรียนการสอนประเภทต่าง ๆ รวมทั้งการนำแนวทางทฤษฎีที่เกี่ยวข้องมาใช้ให้บังเกิดผล (คณาจารย์ภาควิชาหลักสูตรและการสอน, 2535, หน้า 23)

ทฤษฎีสร้างสรรคนิยมเป็นอีกทฤษฎีหนึ่งซึ่งมีความสำคัญในการจัดกิจกรรมการเรียน การสอนในปัจจุบันทฤษฎีสร้างสรรคนิยม (constructivism theory) ได้เสนอว่าการเรียนคือการแก้ปัญหาที่ ขึ้นอยู่กับการค้นพบของแต่ละบุคคล และผู้เรียนได้รับการจูงใจเป็นการภายใน ผู้เรียนมีความต้องการ สิ่งแวดล้อมที่ให้การตอบสนอง ซึ่งการพิจารณานั้น ยกให้เป็นรูปแบบการเรียนของแต่ละบุคคลว่ามี ความกระฉับกระเฉง (active) มีกฎระเบียบในตัวเอง (self-regulation) เป็นผู้เรียนที่รู้จักการไตร่ตรอง (reflective learner) (Sell, 1998 อ้างใน ประจักษ์ สดประเสริฐ, 2540, หน้า 32) ซึ่งนำไปสู่การสร้าง

โครงสร้างใหม่ทางปัญญา (cognitive restructuring) ที่ได้รับการตรวจสอบทั้งโดยตนเองและผู้อื่นว่า สามารถแก้ปัญหาเฉพาะต่าง ๆ ซึ่งอยู่ภายในกรอบของโครงสร้างนั้น และใช้เป็นเครื่องมือสำหรับการสร้างโครงสร้างใหม่อื่น ๆ ต่อไป

ความรู้ในระดับโครงสร้างนั้นเป็นสิ่งที่นักเรียนในระดับประถมศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งมีอายุประมาณ 11-13 สามารถสร้างขึ้นเองได้ เด็กจะเข้าใจกฎเกณฑ์ของสังคมสามารถใช้เหตุผลในการตัดสินใจ การพัฒนาทางด้านความคิดเป็นไปอย่างรวดเร็วสามารถตีความหมาย และทดสอบข้อพิสูจน์ต่าง ๆ ได้ (กันยา สุวรรณแสง, 2540, หน้า 59) การนำกระบวนการการสร้างความรู้ตามแนวคิดของทฤษฎีสร้างสรรคินิยม ซึ่งให้อิสระแก่ผู้เรียนในการสร้างความรู้จากประสบการณ์ของตนเองมาให้กับนักเรียนระดับประถมศึกษาซึ่งเป็นการศึกษาระดับขั้นพื้นฐาน จึงน่าจะมีความสำคัญสอดคล้องกับระดับพัฒนาการ ทั้งด้านสติปัญญานุคลิกภาพและสังคมเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้พัฒนาการเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่ตามศักยภาพของนักเรียนเอง จากเหตุผลดังกล่าวนี้ เป็นแรงจูงใจให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะใช้เทคโนโลยีการเรียนการสอนตามแนวคิดของทฤษฎีสร้างสรรคินิยมมาใช้เพื่อศึกษาว่าการใช้เทคโนโลยีการเรียนการสอนดังกล่าว จะช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต และศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนเมื่อได้รับการสอนโดยใช้การจัดเทคโนโลยีการเรียนการสอนตามแนวคิดของทฤษฎีสร้างสรรคินิยม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อจัดเทคโนโลยีการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีสร้างสรรคินิยมในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2. เพื่อศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้รับการสอนด้วยการใช้การจัดเทคโนโลยีการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีสร้างสรรคินิยมในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตโดยได้กำหนดพฤติกรรมที่ศึกษาดังนี้

2.1 พฤติกรรมด้านสติปัญญา

2.2 พฤติกรรมเชิงทักษะ

2.3 พฤติกรรมด้านอารมณ์ ค่านิยม เจตคติ ความรู้สึก

ข้อตกลงเบื้องต้น

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลอุดรธานี สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองหนองคาย สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองคาย ที่ได้รับการสอนจากการใช้การจัดเทคโนโลยีการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีสร้างสรรค์นิยมในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ฉะนั้นผลการศึกษาวิจัยที่ได้จึงเป็นผลสรุปที่ได้มาจากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนโดยศึกษาพฤติกรรมของนักเรียนดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมด้านสติปัญญา
2. พฤติกรรมเชิงทักษะ
3. พฤติกรรมด้านอารมณ์ ค่านิยม เจตคติ ความรู้สึก

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2542 ของโรงเรียนอนุบาลอุดรธานี สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมืองหนองคาย สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดหนองคาย จำนวน 36 คน
2. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย เป็นเนื้อหาในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) หน่วยที่ 1 สิ่งมีชีวิต หน่วยย่อยที่ 2 เรื่อง พืช

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ผลการเรียนรู้ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการเรียนโดยการจัดเทคโนโลยีการเรียนการสอนตามแนวคิดทฤษฎีสร้างสรรค์นิยม กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เรื่องพืช ซึ่งวัดได้จากแบบ

ทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. การจัดเทคโนโลยีการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีสร้างสรรคินิยม หมายถึง การประยุกต์เอาเทคนิค วิธีการ แนวความคิด อุปกรณ์ และเครื่องมือมาใช้จัดสิ่งแวดล้อมทางการเรียน ที่ประกอบด้วย คลังข้อมูลข่าวสาร ใบบันทึกข้อความ ชุดอุปกรณ์ ของจำลอง ใบสั่งงาน

3. พฤติกรรมของนักเรียน หมายถึง ปฏิบัติการตอบสนองของนักเรียนที่ได้รับการสอนจากการใช้การจัดเทคโนโลยีการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีสร้างสรรคินิยมในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

3.1 พฤติกรรมด้านสติปัญญา เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนที่เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ ความสามารถด้านความจำ การวิเคราะห์ สังเคราะห์ และประเมินผลสิ่งต่าง ๆ นักเรียนจะแสดงให้เห็นได้โดยการเขียน การพูด การอธิบาย บอกเล่า แสดงเหตุผล

3.2 พฤติกรรมเชิงทักษะ เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนที่เกี่ยวข้องกับความชำนาญ หรือ ทักษะทั้งทางร่างกาย ทักษะทางอารมณ์ และสติปัญญา

3.3 พฤติกรรมด้านอารมณ์ ค่านิยม เจตคติ ความรู้สึก เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนทางด้านจิตใจ ที่ไม่เกี่ยวกับสติปัญญา เช่น ความศรัทธา ความซาบซึ้ง การมองเห็นคุณค่า ความพอใจ เจตคติ ค่านิยม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ครูระดับประถมศึกษาได้แนวทางการใช้การจัดเทคโนโลยีการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีสร้างสรรคินิยมเป็นทางเลือกหนึ่งสำหรับการพิจารณาเลือกไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาหรือเนื้อหาเรื่องอื่น ๆ

2. เป็นแนวทางในการกระตุ้นผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาให้เห็นความสำคัญของการจัดเทคโนโลยีการเรียนการสอนตามแนวคิดทฤษฎีสร้างสรรคินิยมมาใช้ในระบบการศึกษา